

Holčička se sirkami

Marie Černá (3. místo v I. kategorii)

Byla hrozná zima, sněžilo a nad ulicemi velkoměsta visela rouška černé tmy, přesto se tento večer zdál čímsi mimořádný. Však to byl také poslední večer roku, večer silvestrovský. A v té zimě kráčelo po ulici malé děvčátko. Ale nenechte se vyvést z omylu, kdybyste na ni někdy třeba jen houkli *Děvčátko!* nebo *Ty, malá!*, zajisté by se neotočila. A kdybyste chtěli jít až tak daleko, že byste ji chytili za rameno a zacloumali s ní (a věřte mi, že byste to neudělali), urazila by se. Ona už přece nebyla malá.

Kráčela po ulici, v ruce krabičku sirek a balíček cigaret, teda krabičku cigaret a balíček sirek, samozřejmě. Při chůzi se mírně pohupovala, ne však natolik, aby neudržela rovnováhu na zledovatělé cestě. Celá ta situace – to, že šla o Silvestru domů mírně nalitá už v půl deváté, že šla sama a balíček cigaret, totiž pardon, krabičku cigaret měla stále ještě skoro plnou – nastala tak nějak zcela samovolně, alespoň ona měla ten pocit. Jejich partu tvořilo asi pět lidí (nevěděla to přesně, jelikož už byli moc velcí na nějaké jednoznačné *partování*) a u každého z nich se opilost projevovala úplně jinak. Kandy zpíval tak nahlas, že ho jednou slyšeli i policajti, co tehdy měli hlídku; Croft balil holky; DJ skládal básničky a Billy prostě jen kecal. I ona měla vlastní projevy zvýšené hladiny alkoholu v krvi, a to zcela ojedinělé, ona měla depky. Jo a říkali jí Černá, to jsem ještě chtěla říct.

Neměli co dělat, a tak pili vlastně skoro pořád. Z radosti i ze zoufalství. A jelikož poslední večer roku zůstávaly doma pouze ty největší trosky, tak pili i tehdy. A právě, když Kandy začal zpívat hymnu, Croft si domluvil schůzku s jednou slečnou u baru, DJ psal báseň na barovou desku a Billy jakémusi staříkovi se zaujetím vyprávěl, jak to jednou dělal v kostele, právě tehdy se i v ní uvolnilo vše, co jindy skrývala před druhými i sama před sebou, a její mysl začaly naplňovat ošklivé myšlenky. Vlna hořkosti a neutuchající svíravé samoty zalila její srdce stejně, jako sklenka absintu v její ruce měla zalít její žížeň. Ale žížeň po čem? Po lepším životě? To nevěděla ani ona. A jak tak pila a pila, náhle si uvědomila, že tuhle žížeň asi neuhásí. Netušila proč, možná proto, že už něco málo vypila (protože jako střízlivá by nikdy nedovolila své bolesti, aby si našla v kovových mřížích sebeovládání nějakou skulinku a proklouzla ven), se dívka náhle zvedla a odešla pryč. Nic neřekla a o ničem nepřemýšlela. Prostě šla.

Jak kráčela tou ulicí a bylo jí pořád stejně nanic, rozhodla se zapálit si cigaretu. Milovala to procítěné nasátí kouře, toho lahodného, sladkého kouře; milovala to, jak ho pak zas pomalu vyfoukla z úst, hledíc, jak všechny trable odcházejí. Zapalovač někde po cestě

ztratila, a tak z kapsy vytáhla alespoň rezervní krabičku sirek, totiž balíček sirek, krabička byla cigaret, tak se to přece říkalo, stále na to zapomínala. Netušila, kde ji vzala, ani jak dlouho ji měla u sebe, to nakonec nebylo podstatné. Nic totiž nebylo podstatné až na to, co je tady a teď.

Škrtila sirkou, ale než ji stačila přiblížit k zabalenému tabáku, tak ji vítr sfoukl. Víte, při jejích (alkoholem zpomalených) reakcích bylo těžké dostat sirku k puse včas, když opominu onen těžký úkol se k té tenoučké trubičce vůbec trefit. Párkrát zaklela a zahodila sirky na zem. Pak si to ale rozmyslela (člověk přece nikdy neví, kdy se to může hodit) a opět je sebrala. Spokojeně se zvedla a se zadostiučiněním se vydala dál setmělým městem. Měsíc svítil svou jasnou září, v ulicích panovalo ticho. Občas se z nějakého okna ozval smích či se ulicemi rozeznělo bouchání rachejtlí. Pouliční lampy vrhaly své nažloutlé světlo na budovy starých domů, které se nyní zdály ještě starší a ještě skvostnější než obvykle. Bůhvíproč v ní budily jakousi posvátnou úctu. A do toho všeho padaly k zemi sněhové vločky, jako by neznaly spěchu, padaly lehce a něžně, padaly nejlépe, jak uměly. Bylo až překvapivé, jak snadno přecházely její nálady z depresí až k euforiím. Hlavně když pila, samozřejmě.

Po chvíli chůze se jí začaly motat nohy a také už se jí přece jen trošku chtělo spát. Kde bydlela? To nikdo nevěděl, možná ani neměla domov. Třeba věřila, že domov musíme mít v sobě. Kdo ví. Nikdo ji neznal... Neměla kam jít, a tak si prostě sedla do skulinky mezi dvěma domy, kam nedopadalo světlo lamp. Seděla na sněhu, ale nevnímala zimu. A náhle se uvnitř ní cosi zlomilo. Schovala hlavu do dlaní a usedavě se rozplakala. Plakala, přesně tak jako když byla malá, a plakala dlouho. Pak si ale uvědomila, že se nechala příliš unést, takže si otřela slzy – zjevně ještě nebyla tolik opilá. Vzpomněla si, že má někde po kapsách ještě schované ty sirky, a jelikož už zapomněla, jaké problémy měla před chvílí se zapálením cigarety, rozhodla se, že si zakouří. Strčila čutku do pusy a škrtila sirkou. Sirka se rozhořela jasným plamenem, jak by ne, když dívka seděla v závětrí dvou domů. Už už přibližovala sirku k cigaretě, byla pouhý kousíček od toho lahodného kouře, když tu ji něco zarazilo a ona užasle zůstala hledět na ten malý plamínek. Bylo v něm cosi magického a skrytého. Pořádně se do něj zahleděla a náhle v něm spatřila své dětství. Byla tam ona i rodiče, rodiče se právě moc hádali, netušila proč. Ona na ně vystrašeně hleděla, nerozuměla tomu. Přišla za maminkou, zatahala ji za sukni a zašeptala: „Jednou bych chtěla být jako ty.“ Obraz pak vystřídal další výjevy, to, jak jí otec stahoval kalhotky, matka přišla domů opilá. Měla už na krajíčku, když sirka dohořela. Proč si na to vzpomněla právě teď?

Otřepala se a víc o tom nepřemýšlela. Chtěla si přece jen zapálit, ne? Netušila, co se to stalo, ale cigareta v její puse pouze zvlhla. Žádný oheň, žádný kouř. Vyndala z balíčku druhou

sirku a opět škrtila. Znovu si chtěla zapálit, ale pak si přiblížila sirku k očím, jelikož v jejím žáru spatřila cosi neobvyklého. Měla pocit, jakoby se dívala do zrcadla. Viděla tam své jasné modré oči a černé vlasy sčesané na patku, tlusté černé linky, černé nehty i upnuté černé džíny, prostě vše. A pak náhle začal její život běžet dál, ale bez ní. Den střídal den a ona stárla a vše bylo tak hrozně stejné. Den střídal den a její život jí nepřinášel nic, až na vrásky na jejím čele. Viděla svou malou dcerku a scénu, kterou spařila předtím, tentokrát však nebyla v roli dívky, ale matky hádající se s otcem. Den střídal den a ona byla stále stejně sama, uvnitř opuštěná. Rázem zapomněla na cigaretu a rychle sfoukla sirku. Už se nemohla dál dívat.

Chvíli tam tak seděla a užírala se nesmyslností svého života. Chtěla ty myšlenky zahnat, ale nešlo to. Byly až příliš silné a ona ztratila schopnost nad nimi zvítězit. Jakmile je jednou pustila k sobě, už se nedaly vyhnat, ty proradné, prohnané a vypočítavé myšlenky, omotávající každý úd jejího těla. Ztratila nadhled. Jaké by to bylo skončit život tady a teď? Už žádná další bolest, žádné další vzpomínky. Vše kolem ní by zmizelo, nadobro. Vždyť pro co žila, vždy byla jen cizincem na tomto světě, nepochopenou. Cizinec v rodině, cizinec ve společnosti, cizinec v systému...

Tyto myšlenky ji vyčerpaly natolik, že po chvilce usnula, a když se probudila, ani najednu z nich už si nevzpomněla. Vlastně byla docela šťastná z té skutečnosti, že žije a může si jen tak sedět na ulici. Pak si všimla balíčku sirek ve své ruce a z nějakého důvodu měla pocit, že by měla zapálit další, možná aby těm dvěma ohořelým nebylo smutno. Na cigarety už si ani nevzpomněla. Vytáhla ji a škrtila. Podařilo se jí ji zapálit až na čtvrtý pokus, ruce se jí příliš klepaly. Její oči nenasytně hleděly na ten plamen. Opět v něm viděla svou maminku, tentokrát ale blíže než prve. Byla přímo před ní a usmívala se. Cítila teplo, které z ní sálalo, vnímala energii, která byla rázem všude kolem a viděla světlo, které bylo překvapivě jasné a hřejivé. Dívka natáhla ruku, aby jí mohla být blíže. Žena se však jen pousmála a začala se pomalinku vzdalovat. „Mami! Prosím, neodcházej!“ vyhrkla dívka, rychle vytáhla z krabičky (krabičky, ne balíčku!) všechny zbylé sirky a naráz jimi škrtila. Mermomocí si chtěla maminku udržet. Nyní už bezostyšně plakala.

„Vezmi mě s sebou, prosím. Jestli mě tady necháš, tak zítra zase na všechno zapomenu a dál budu žít život, který budu nenávidět.“

Na ta slova se matka na chvilku zastavila, jako by přemýšlela. Skoro to vypadalo, že se každou chvíli rozhodne pokračovat dál ve své chůzi, že ji tady nechá zoufalou a osamocenou. Ona se ale otočila, takže dívka mohla spatřit slzy v jejích očích, a podala jí ruku. Holčička se usmála a v hřejivých záchvěvech štěstí se nechala vést onou ženou, po jejíchž stopách vždy kráčela. Té noci jí zjevně nebylo souzeno si zapálit...

Druhý den ráno našli lidé mezi dvěma domy schoulenou dívenku s červenými tvářemi a úsměvem na rtech. Umrzla poslední večer starého roku. V ruce třímala ohořelou hromádku sirek.

„Chtěla se zahřát, chuděrka,“ říkali lidé. Ale nikdo z nich netušil, jakou krásu dívka zažila a jak šťastně vykročila s maminkou do nového roku.